பாட்டுக் கொரு புலவன் பாரதியடா- அவன் பாட்டை பண்ணோடொருவன் பாடினானடா
கேட்டுக் கிறுகிறுத்துப் போனேனேயடா பார்த்துக் கிறுக்கில் உளறு மொழி பொறு.
[பாரதியடா]

மனதில் ஞாபகம் என்ற பாசக் கயிறு... கன்னத்தைச் செதுக்கிவந்த போல்
சொல்லியும் செதுக்கின்றீரே... சித்தும் சீவனும் கல்லாத வாழ்க்கை..
ஆசாபாசங்கள்... வறுமையுற்றவர் பெருநிதி பெற்றாற் போன்று
கவலை தீர்ந்து களிப்புற்றான்... மென்மைகள் நீக்க வல்லனவோ... நடை
யினுள் ஞானம் நாயுமே... அம்மான் அம்மா இருந்தால் அதனை மறையும் மானும்
மண்ணிலும் பாலையும் செருக்கிலுமே... தாயே மீண்டும் நீ ஊட்டினுள்...
மாற்றுமே போற்றுதற்கரிய... பழவினையைப் பாசத்தால்... இறைமை ஒழியா
த சிறப்புற்றேனே... தந்தையின் அழகினைத் தன் மொழியால் தூய...
சோகம் லோபமாக மாறின்று... நன்மொழி நஞ்சாயிற்று... எழுந்தது...
கடந்தது... போனது... எதிர்த்து... வந்தது...

மனம் தளர்ந்தான்.. உண்மை கிழித்தான்.. வாட்டம் உற்றான்.. மெய் மறந்தான்..
எளிமை புனைந்தான்.. பெருமிதம் செருக்கினான்.. இறந்தான்.. வாழ்ந்தான்.. மாற்றான்
நேற்றும் தொன்றியும் கண்டார்... இறை பெற்ற மகவு போல் எழுந்து...
புன்மையும் நன்மையும்... பாசமும் நேயமும்... காலமும் இனியும், வேங்கை பான்
எவில் புனிதமாக்கினாள் எப்படி? வேலிக்கு இட்டதோர் கண்ணினில் இத்து
போனா?... இணக்கமான இந்த... வாள்வீச்சு கொள்ளிகள்... தடைகள், வாள் நீட்
சித்திரங்கள்... உடம்போடு ஊறிப்போன பழவாதனைகள்... துன்ப காரியங்கள் மறந்த...
ஆதாரத்தை அவர்கள் என்றும் கருத்தில் கொள்ளாம் காரணம் எது நன்மை எது தீமை
என்று அறியாத அவர்களுடைய அறியாமையே யாகும்... ஆழ்ந்து பார்த்து
மெய்ப்பொருளை உணர்ந்தான் அவன் எனக்கு என்ன தீங்கு செய்யமுடியும்?
என்னைத்தவிர யாரும் என்னைக் கெடுக்கமுடியாது... உடலுக்கு உறுப்புகள்
பற்றி ஒரு நினைவுமின்றி உனக்கு நேர்ந்த வாதனையைப் பற்றி ஏன் வருந்த வேண்டும்?
மரணம் என்பது ஒரு கணத்தைப் பற்றிய நிகழ்ச்சி... பற்று அழிவதில்லை; அழிய
காரணம் புலனும் இல்லை. பற்று என்பது என்ன என்பதும் நன்றாக வானம் போல்...
உணவுக்கென சமைத்த அன்னம் பழமைப் படுவதனால், வாடமாக
திகிற தென்றும் கிரணத்தைக் கொண்டு அன்னத்தை இகழ்கின்
றேமா... உள்ளத்தின் ஆசைகளைத் திரவமாக உலகப்பொருள்களை மட்டும்
திருத்தல் என்னதான் பெற்றாலும் நீண்ட காலம் நீடிக்காது... ஒருவனு
டைய நோக்கம் மட்டும் தூயதாயிருந்தால் அவன் எதிரே எதிர்ப்புகள்
தோன்றிடினும்... உள்ளத்தின் ஆசைகள் இருந்தால் அது செயலுக்கு தீமை
யேயாகும். ஆனால் சாதாரண உலக நிலையாலின்று நோக்கும் போது
தேகத்தனுள் பாவத் தொயன் புரியாதவன் தன்னை திருத்திக் கொண்ட
மாயமாக ^ வர்க கருதப்படுகின்றான்....

ஞானஜோதி: சந்தோஷமான் வெட்டுப் பட்டவுடன் மேகம் புகையுள் வெளிப்படுவது
போல்... அந்த மரங்கனான் எல்லாம் என் வாளினையே அழகும் வேறும் நிழல்கள்.
நீயோ இன்று ஏனிங்கும் என் தருவ நகர்த்திறம்... நான் கவயன். என்
னுடைய பாண்டு ~~...~~ வாழை மட்டைத் தெப்பம் போன்றது. பெரிய அங்கங்க
அது தாங்காது... நம் கண்ணுக்கும் படாத ஒரு மறைவாடம் இதயத்தின் ஈரக்
காது. வேதனை அந்த இடத்தைத் தாக்கும் போது தானாகவே கிந்தமாதுர்
வார்த்தைகள் புறப்படுகின்றன... வாண வேடிக்கையால் நம் கையை நாமே
எத்தினையோ தரம் சுட்டுக் கொண்டோமே தோழா... சாத்திரத் திடம் பெறும்
பெரும் வேள்வியான் நீயன்ன. நாங்கள் மேட்டியது ஏக்கர் ஒவ்வொருவரையும்
தாம்பராக்கும் அடைந்தீயே... என் மனப் போக்கின் கிமை தானியை அதுக்
மாக மறந்திருந்த...